

На маю думку, чалавек шчаслівы тады, калі адкрые сваё жыццёвае пакліканне і жыве паводле яго. Я ўдзячны Богу за манаскае пакліканне і магчымасць служыць Яму не толькі як манах, але менавіта праз выхаванне дзяцей і моладзі згодна з харызмай ордэна піяраў, да якога я належу.

Пра манаскае жыццё я думаю ў адзінаццатым класе, калі трэба было выбраць далейшы жыццёвы шлях. У дзясятым класе я даведаўся пра ордэн піяраў і пра іх дадатковы манаскі шлюб: выхаванне дзяцей і моладзі. Гэтая спецыфіка піярскай харызмы мне спадабалася і закранула маё сэрца такім чынам, што я ўжо ведаў, куды пайду пасля школы.

У гэтым годзе будзе 20 гадоў з дня маіх першых манаскіх шлюбав у Ордэне, і я не на хвіліну не шкадую, што стаў менавіта піярам. Канешне, гэта не значыць, што падчас фармацыі ў семінарыі не было сумневу, што не было ніякіх цяжкасцей ужо ў святарстве. Як у кожнага чалавека і ў кожным стане жыцця (ці ў сужэнстве, ці ў самотным жыцці), у мяне ёсць свае праблемы, але ўнутраная радасць ад таго, што я жыву згодна са сваім пакліканнем, дадае сіл, каб пераадолюваць цяжкасці, смутак і іншыя негатыўныя праяўленні духа.

Жадаю кожнаму чалавеку, асабліва маладому, адкрыць сваё сапраўднае пакліканне і ісці за голасам Таго, які кліча, бо тады вы пражывеце сваё жыццё з радасцю і не

Кожны хоча быць шчаслівым!

Аўтар: Рэдакцыя
08.02.2015 01:00

дарэмна.